Р Е Ш Е Н И Е
№ 4254

гр. София, 25.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 15 състав,** в публично заседание на 27.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3072** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 1, ал.1 ЗОДОВ.

С искова молба, постъпила в АССГ на 23.03.2012 г. и конкретизирана с молба от 12.04.2012 г., от [фирма], ЕИК[ЕИК] с предишно фирмено наименование [фирма] срещу Държавната комисия за енергийно и водно регулиране е предявен иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от нищожно решение № И1 Л 223/ 26.03.2007 г. на колегиалния орган, с което се изменя територията на лицензиите за разпределение на природен газ и снабдяване с природен газ на [фирма] /с настояща фирма [фирма]/ чрез прибавяне на територията на [община] в размер на 1 088 995,11 лв /съгласно протоколно определение от 30.05.2013 г. въз основа на искане за намаляване цената на иска от първоначално заявената 1 550 995,11 лв/, заедно със законната лихва върху нея от датата на исковата молба до окончателното й изплащане.

Искът се основава на следните твърдения по фактите:

На 27.09.2006 г. [фирма], лицензиант на дейностите разпределение и снабдяване с природен газ за обособена територия Д. подава заявление по чл.52 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ до ответника за разрешаване на преобразуване чрез отделяне на еднолично търговско дружество.

С решение № О Л 161/ 29.11.2006 г. ДКЕВР отнема лицензията на [фирма] за извършване на дейността разпределение на природен газ и лицензията за обществено снабдяване с природен газ за територията на [община]. Актът е оспорен от засегнатия субект и е отменен с решение от 13.02.2008 г. на ВАС по адм. дело №

10741/2007 г. Според ищеца съгласно чл.56, ал.6 ЗЕ до приключване на спора относно законосъобразността на това решение ДКЕВР е следвало да назначи особен търговски управител, който да изпълнява дейностите, за които са отнети лицензии. Такъв управител не е назначаван от ДКЕВР. Комисията не разполага с правомощие да издаде нова лицензия за трето лице – чл.56, ал.6 ЗЕ.Твърди се от ищеца, че в производството по издаване на лицензия за територията на [община] по заявлението на [фирма] ДКЕВР в несъответствие с цитираните разпоредби създава у заявителя, респ. правоприемника [фирма] убеждение, че издаваният от ДКЕВР акт съответства на закона.

С решение № Р 047/ 29.11.2006 г. ДКЕВР дава разрешение за преобразуване на [фирма] чрез отделяне на [фирма], като новообразуващото се дружество придобива лицензии за дейностите разпределение и снабдяване с природен газ, считано от вписване на преобразуването в ТР, което е обстоятелство настъпва на 08.03.2007 г. – решение на СГС по ф. дело № 2902/ 2007г.

На 15.12.2006 г. [фирма], чийто правоприемник е [фирма], с настояща фирма [фирма], все още лицензиант за дейностите разпределение и снабдяване с природен газ за обособена територия Д. на основание чл.51, ал.1, т.1 ЗЕ подава заявление за изменение на лицензията чрез включване в територията на [община].

На 26.03.2007 г. с решение № И 1 Л 223 ДКЕВР издава лицензия на [фирма] за разпределение на природен газ и лицензия за обществено снабдяване с природен газ за територия Д. с включване на територията на [община]. С решение от 23.07.2009 г. на ВАС е прогласена нищожността на решението в частта относно добавяне на територията на [община] в обособена територия Д..

С решение № ОЗ Л 161/ 06.10.2010 г. ДКЕВР отнема лицензиите на [фирма] за дейностите разпределение и снабдяване с природен газ на територията на [община].

С решение от 14.07.2011 г. ДКЕВР отказва включването на територията на [община] към обособена територия Д. и издаване на лицензия на [фирма] за [община].

В производството по заявлението от 15.12.2006 г. на [фирма] / [фирма] – [фирма]/ за изменение на лицензията чрез включване на [община] в обособена територия Д. същото е прието за разглеждане при висящо оспорване на отнемането на лицензията на [фирма]. От комисията дори е изискано представяне на допълнителни доказателства. ДКЕВР не е привлякла [фирма] в съдебното производство по оспорване на решението за отнемане на лицензиите на [фирма] като заинтересована страна. По този начин дружеството не може да предвиди последващото обявяване нищожността на акта по издаване на лицензия за територията на [община].

С протокол от 27.05.2008 г. [фирма] получава обновени лицензии с включена територията на [община] три месеца след постановяването на решението на ВАС за отмяна на решението на ДКЕВР за отнемане на лицензията на [фирма].

Според ищеца изложената поредица от актове и действия на комисията е създала у [фирма] разбирането, че е законен титуляр на лицензии за разпределение и снабдяване с природен газ за територията на [община]. По този начин дружеството разходва средства за изпълнение на лицензионните си задължения.

По силата на чл.13, ал.7 ЗЕ решението за издаване на лицензия подлежи на предварително изпълнение. То не е единствено оправомощаващ акт, а и създаващ задължения, включително да се започне изпълнението на лицензионните задължения.

Принципът в ЗЕ и ЗУТ е изключителност на извършваните лицензионни дейности – само лице, получило лицензия за разпределение на природен газ има право да

извършва, възлага извършването на строителни и други дейности по изграждане на разпределителна мрежа и съоръжения към нея.
Издадената лицензия като индивидуален административен акт и неговото добросъвестно изпълнение води до възникване на вреди на дружеството – разходи за държавни такси; административно–управленски разходи във връзка с реализацията на проекта за газификация на [община] – една тринадесета част от общите административно–управленски разходи, тъй като реални инвестиции са направени в 13 общини. В плана за преобразуване на [фирма] чрез отделянето на [фирма] е прието, че всички разходи, направени от праводателя, се считат разходи, направени за сметка на отделящото се дружество. Разходите са включени впоследствие към заплатените от [фирма] суми по проект Газификация на [община], изработен по договор, сключен с [фирма].
В Становище по обстоятелствата, на които се основава искът ответникът Държавна комисия за енергийно и водно регулиране отрича допустимостта, алтернативно основателността му. Не оспорва, че [фирма] е лицензиант на дейностите разпределение на природен газ и снабдяване с природен газ за обособена територия Д., издадени през 2006 г. Сочи, че с решение № Л 161/ 17.12.2004 г. спрямо [фирма] са издадени лицензии за дейностите разпределение на природен газ и обществено снабдяване с природен газ, като с решение № И1 Л 161/ 27.04.2009г. е прекратена лицензията за обществено снабдяване с природен газ и е издадена лицензия за обществено снабдяване от краен потребител за територията на [община]; че с решение № О Л 161/ 29.11.2006 г. е отнета лицензията на [фирма] поради констатирани нарушения на условията на лицензиите.
От [фирма] е подадено заявление на 15.12.2006 г. с искане за изменение и допълнение на издадените в полза на дружеството лицензии за обособена територия Д. чрез включване на [община]. Видно от заявление да изменение /допълване на лицензия вх. № Е ЗЛР И 65/ 15.12.2006г. от О. И.. АД – пункт 2.1 „основания и мотиви" е посочено, че с решение № О Л 161/ 29.11.2006 г. са отнети лицензия № Л 161 08 от 17.12.2004 г. за разпределение за природен газ и лицензия № Л 161 12/ 17.12.2004 г. за обществено снабдяване с природен газ на [фирма] за територията на [община].
С решение И1 Л 223/ 26.03.2007 г. ДКЕВР изменя издадените на [фирма] лицензии за дейностите разпределение на природен газ и за обществено снабдяване с природен газ на обособена територия Д., като е добавена към територията й [община].
По оспорването на [фирма] срещу решение И1 Л 223/ 26.03.2007г. на ДКЕВР, с което са изменени издадените на [фирма] лицензии с решение по адм. дело № 3759/ 2009 г. на ВАС е прогласена нищожността му. Видно от съдържанието на съдебния акт, а и от протокола за проведеното на 27.04.2009 г. открито съдебно заседание по делото, достъпен на интернет страницата на ВАС, [фирма] е конституирано като заинтересована страна по спора. По този начин е останал един лицензиант [фирма], като с решение № ОЗ Л 161/ 06.10.2010 г. ДКЕВР е отнела издадените на [фирма] лицензии за територията на [община].
[фирма] като правоприемник на [фирма] подава заявление за включване на [община] в обособена територия Д.. С решение от 14.07.2011 г. комисията прекратява административното производство по това заявление поради висящо производство по заявление на [фирма].
С решение от 29.08.2011 г. е обявен конкурс за определяне на титуляр за лицензия за

дейността разпределение на природен газ на територията на [община] и с решение от 26.01.2012 г. е определен титуляр.
Ответникът възразява, че в обнародваните в Търговския регистър баланси на дружеството за 2009 г. и 2010 г. няма отразени загуби в претендирания размер. Към датата на исковата молба разходите, извършени от дружеството във връзка с лицензиите, не представляват вреда. Освен това отделните работи и техните стойности не са надлежно установени с актове по видове СМР и не кореспондират с бизнес-плана на ищеца за 2007 г. - 2011 г. Разходите след 23.07.2009 г. не са в причинна връзка с решението.
Оспорва се твърдението, че ДКЕВР е следвало да назначи особен търговски управител по смисъла на чл.56, ал.6 ЗЕ, тъй като не е имало енергиен обект по смисъла на § 1, т.23 ДР на ЗЕ, освен това съгласно чл.13, ал.7 ЗЕ обжалването на решенията не спира тяхното изпълнение Това означава, че след отнемане на лицензиите на [фирма] с решение № О Л 161/ 29.11.2006 г. територията на [община] е останала без лицензиант, който да извършва дейностите разпределение и снабдяване с природен газ от краен снабдител. Констатациите на ДКЕВР са, че от момента на издаване на лицензията до момента на обявяване на нищожността на решението на ДКЕВР [фирма] не е изградило и въвело в експлоатация елементите на газоразпределителната мрежа по смисъла на чл. 176 ЗУТ.
Според ответника съгласно чл.28 и 29 ЗЕ таксите за разглеждане на заявления се дължат при подаването им и при данните, че комисията е изпълнила правомощията си органът не дължи връщането им.
В становище по отговора на исковата молба от ищеца е заявено, че ДКЕВР не може да избегне отговорността за вреди от нищожния си акт по силата на предвиденото в закона предварително изпълнение на нейните решения – напротив, в случаите на предварително изпълнение на административните актове в по-голяма степен следва да бъде застъпена възможността за ангажиране отговорността на държавата, тъй като именно в това се състои балансиращият правен механизъм за защита на интересите на адресата на един такъв акт, подлежащ на изпълнение преди да е влязъл в сила Отрича се основателността на довода, че поради липса на изграден и завършен енергиен обект от страна на [фирма] няма основание за претендиране на вреди – те не са функция на завършването на даден обект, а са установени с направените разходи във връзка с получаването на лицензията за разпределени и снабдяване с природен газ за територията на [община] и липсата на приходи от тази дейност до момента на прогласяване на лицензията за нищожна. Касае се за заплащане на държавни такси, извършване на проектантски, строителни дейности, закупуване на материали и влагането им, разходи за услуги, за труд, управленски разходи, свързани с изпълнението на лицензионните задължения на дружеството на територията на [община]. Със загубата на качеството лицензиант чрез обявяване на нищожността на лицензията дружеството губи правото да продължава извършването на лицензионната си дейност включително да завърши започнатите проекти, респ. те да носят някаква възвращаемост за него. В процедурата по издаване на нищожния акт заявление за добавяне на територията на [община] към обособена територия М. е подала и [фирма]. Но ДКЕВР прилага чл. 23 НПДЕ и чл. 43, ал. 8 и ал. 11 ЗЕ и не обявява конкурс, а издава лицензия на [фирма]. При кандидатстване през 2011г. в абсолютно аналогична ситуация решава, че следва да се обяви конкурс независимо от възможността по чл. 43, ал. 8 и 11 да издаде лицензия на [фирма]. Ако това бе

сторено, вредите щяха да се „санират".
Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на иска.
От фактическа страна се установява:
Спрямо [фирма] са издадени лицензии № Л 193 08/ 14.09.2005г. за дейностите „разпределение на природен газ" и № Л 193 12/ 14.09.2005 г. за „обществено снабдяване с природен газ" за обособена територия Д.. На 27.09.2006 г. от дружеството е депозирано заявление до ДКЕВР за разрешаване на преобразуване чрез отделяне на еднолично търговско дружество, каквото е дадено с решение № Р 047/ 29.11.2006 г. на органа. На 15.12.2006 г. е заявено искане за изменението на лицензиите чрез включване на територията на [община].
С решение № 1/ 08.03.2007 г. по ф. дело № 2902/2007 г. е регистрирано [фирма] чрез отделяне от [фирма]. Съобразно чл.52, ал.2 ЗЕ са издадени са лицензии за осъществяване на дейностите обществено снабдяване с природен газ № Л 223 12 и разпределение на природен газ Л 223 08 от 08.03.2007 г.
С решение № О Л 161/ 29.11.2006 г. на ДКЕВР са отнети лицензия № Л 161 08/ 17.12.2004 г. за извършване на дейността „разпределение на природен газ" и № Л 161 12/ 17.12.2004 г. за обществено снабдяване с природен газ, издадени на [фирма] за територията на [община] поради неизпълнение/ нарушаване на задълженията по тях – чл.59, ал.1, т.2 ЗЕ. Прието е, че не е необходимо да се назначи управител поради липса на изградена газопреносна мрежа на територията на [община] и неизвършване на разрешените дейности разпределение и обществено снабдяване с природен газ. С влязло в сила на 13.02.2008 г. решение на ВАС по адм. дело № 10741/ 2007 г. решението е отменено. Молбата на [фирма] за отмяна на влязлото в сила решение по цитираното дело е оставена без разглеждане като недопустима с определение № 6033/ 23.05.2008 г. на Седемчленен състав на ВАС, II колегия по адм. дело № 5485/2008 г. /информацията е достъпна на интернет страницата на ВАС/.
Междувременно, с решение № И1 Л 223/ 26.03.2007 г. регулаторният орган изменя издадените спрямо [фирма] лицензии № Л 223 08 и Л 223 12 от 08.03.2007 г. чрез добавяне на територията на [община] към обособена територия Д.. Приемането/ предаването на лицензиите с приложенията е оформено с протокол на 27.05.2008 г.
По жалбата на [фирма], с решение по адм. дело № 3759/ 2009г. на ВАС, VII отделение е прогласена нищожността на цитирания акт поради нарушение на забраната по чл.43, ал.2, т.1 ЗЕ за една обособена територия се издава само една лицензия за разпределение на електрическа енергия или на природен газ; С решение № ОЗ Л 161/ 06.10.2010 г. ДКЕВР отнема лицензиите на [фирма]. На 21.04.2011 г. от [фирма] е депозирано искане за изменение на лицензии за дейностите разпределение на природен газ /Л223 08/ 08.03.2007 г. и № Л 223 12/ 27.04.2009 г. за снабдяване с природен газ от краен потребител за обособена територия Д. чрез присъединяване на териториите на [община] и [община]. С решение № ТПрГ 2/ 14.07.2011 г. производството по това заявление е прекратено.
На 12.03.2007 г. между [фирма], възложител и [фирма] изпълнител е сключен договор, по силата на който изпълнителят поема задължения, включително изработването и придобиването от възложителя на цялостен продукт по проект Газификация на [община], като включи и направените от изпълнителя разходи за получаване на лицензия за [община], както и да извърши необходимите за това правни и фактически действия за плащане на държавни такси, регистриране на договори, изготвяне на ПУП. Предвидено е,

че действията по чл.1, ал. 1 следва да се извършат в съответствие с планираните инвестиции от възложителя – той се задължава да придобие изготвения продукт в срок до 10 дни от цялостното му завършване. Цената на договора съгласно чл. 2 е не по-ниска от разходите на изпълнителя за изработване на продуктите. Между [фирма] и [фирма] е сключено споразумение от 05.01.2009 г., като вземат предвид решението на ВАС, с което е отменено решението на ДКЕВР за отнемане лицензията за [фирма] спират изпълнението на договора до разрешаването на спора за законосъобразността на лицензията на [фирма]. В споразумение от 28.10.2010 г. страните по договора, възложителят с фирма [фирма] и изпълнителят [фирма], като вземат предвид, че изпълнителят е изпълнил възложеното по договора от 12.03.2007г., но то не е предадено; прогласена е нищожността на акта по издаване на лицензиите, а лицензията на „Ц. АД е повторно отнета, постигат съгласие изпълнителят да подготви документи за изменение на териториалния обхват на лицензиите на възложителя като се включи и [община]; възложителят да придобие вече готовите продукти по договора независимо от получаването на лицензия за територията на [община] или липсата на произнасяне на ДКЕВР по повторното кандидатстване за лицензия в срок не по–късно от 25.03.2012 г. На цитираната дата е съставен нарочен протокол за това.

С решение № ТПрГ 1/ 26.01.2012 г. [фирма] е определено за лице, спечелило конкурса за определяне на титуляр на лицензия за извършване на дейността разпределение на природен газ на територията на [община]. С писмо от 10.05.2012 г. дружеството е уведомило комисията, че е запознато с извършените дейности от [фирма] в [община] и се водят разговори за цената на придобиване на активите на ищеца в [община].

Заключението на ССЕ е изготвено след проверка в счетоводството на ищеца – първични документи за извършване на разходи и платежни документи за такива. Систематизирани в приложение, съответстващо по съдържание с приложената към исковата молба справка /л.10-11 от делото/, те възлизат на 1 181 528,24 лв, законната лихва върху сумата към 23.03.2012 г. е в общ размер на 363 471,80 лв. В съдебно заседание вещото лице пояснява, че заключението се базира изключително на първични счетоводни документи, защото те препращат към конкретните цени. В счетоводните регистри фигурират суми, които не са въз основа на фактури, а на вътрешни решения, които са записани и осчетоводени в аналитични справки.

Преди да изготви заключението на СТЕ, в.л. Ц. е съпоставил договорите за изработка, сключени между [фирма] и описани в констативната част търговски дружества и актовете/протоколите за изпълнението им, съставяни между страните по съглашенията, в резултат на което формира констатации, че е изградена газоразпределителна мрежа на територията на [населено място] – разпределителни газопроводи и отклонения до консуматорите на стойност 398 164,66 лв без ДДС; осъществени са проучвания и проектни работи за газоразпределителна мрежа на територията на [населено място] – разпределителни газопроводи и отклонения до консуматорите с обща дължина 22288 м на стойност без ДДС 78023,20 лв; извършени са проучвателни и проектни работи за Подробен устройствен план – парцеларен

план на трасе на газопровод, АГРС и съоръжения с дължина 31918 м /актуализация/ на стойност без ДДС 8998,86 лв.
Разходите, свързани с проекта газификация на [населено място], са за проучвателни и проектни работи /по договор с [фирма] 93627,84 лв; проучвателни и проектни работи /от 32 до 39 – по договор със същото дружество за работно проектиране и [фирма], нанасяне на подземни комуникации на скица; по договора с [фирма] – съгласуване на ПУП с Б., С НИНКН, с МГО и изходни данни за проектиране – 12 857,63 лв; технически надзор – 2751,60 лв; оценка за съответствие и строителен надзор 2692,80 лв, инвестиционен контрол 8392,52 лв, изпълнени СМР 477797,60 лв, общо възлизащи на 600 843,60 лв.
На 08.03.2013г. е сключен договор за покупко-продажба на разпределителен газопровод, между [фирма] /продавач/ и [фирма] /купувач/, по силата на който ищецът прехвърля на цитираното дружество правото на собственост върху собствения си газопровод заедно с документацията към него, имащ статут на газоразпределителна мрежа, находящ се в [населено място] със следните технически параметри: дължина на ГРМ съгласно инвестиционен проект с разрешение за строеж № 241/ 14.09.2007 г. – 3897 линейни метра; дължина на изградената част от газопровода – 3654 линейни метра, преминава по пл. „Капитан дядо Н.”, [улица], [улица], като за изградената част от ГРМ са съставени строителни книжа и изпълнителска документация, подписан е Констативен акт за установяване годността на строежа за приемане и е издадено Удостоверение от [община] на основание чл. 52, ал. 5 ЗКИР вр. § 4, ал.1, т.4 ПЗР на ЗКИР /изх. № 219/ 24.04.2008 г./ за предадена екзекутивна документация. Цената на газопровода е 385000 лв без ДДС.
Според допълнителното заключение на ССЕ от разходите, описани в исковата молба и свързани с проекта за газификация на [населено място] са и направените проучвателни и проектни работи по договори между [фирма] и [фирма] на стойност 332178 лв с ДДС.
Прието е и заключение на СИЕ за стойността на проектните работи и съответствието им с пазарните за разглеждания тип обекти. Въз основа на методика за определяне размера на възнагражденията за предоставяне на проектантски услуги от инженерите в устройственото планиране и в инвестиционното проектиране, където е предвидено, че себестойността на проектантската услуга може да се определя чрез калкулации на отделните й елементи, като процент от строителната стойност на обекта или чрез алгоритъм за обработка на съществени натурални показатели за размерност и сложност на проектирания обект или на негов етап. Разходите за проектиране на изградения участък плюс частта относно хидравлично оразмерената схема и план схема възлизат на 16615,69 лв, която сума съставлява 4,17 % от стойността на строителството на участъка, която величина е по-малка от предвидената в Методиката 4,54 %. Сравнението с проектирането на аналогични проекти от търгове за технически проекти на преносни газопроводи на територията на Република Б. показва, че цената на проектирането в разглеждания случай /30 000 линейни метра, или цена на линеен метър за цялостния проект, по-ниска от 7,37 лв за метър/ е много по-ниска от наличните аналози /проект Ю. поток за територията на Б. –

технически проект, газопровод Л. – Н., преносен газопровод Ч. – К.; преносен газопровод Р. Г. надземна част/. Заключението е за липса на надвишаване на пазарната стойност на проекта за процесния обект. Стойността на проектирането на изградения участък е в размер на 16 615,69 лв, включително и частта за проектиране на хидравлично оразмерената схема и план-схемата. Отклонение от пазарната стойност вещото лице не констатира.

Според допълнително заключение на ССЕ счетоводното отчитане на разходите по проекта от ищеца е извършвано по видове дейности, а не с оглед изградения участък – поради това в дружеството не съществуват обективни счетоводни критерии за извършване на обособяване по отношение на изградения участък. След запитване и проверка в дружеството извършени СМР и съпътстващи услуги /строителен и технически надзор/ възлизат на 483 369,42лв /по видове дейности, доставчици, фактури, данъчни основи и ДДС са дадени в табличен вид; Работното проектиране на изградения участък е в размер на 21707,27 лв представляваща сбор от сумата 19 733,88 лв и 10 % „горница“ по договор между [фирма] и [фирма], прехвърлени към ищеца. Разходите за идейно проектиране са 63 428,40 лв, а оперативните разходи – 2000 лв. Общо извършените разходи във връзка с изградения участък са 570 505,09 лв, към които не са включени разходи за проектиране на ПУП ПП извън урбанизираната територия 268 191,13 лв и 24 265 лв изменение на проект и допълнителни работи; работни проекти на неизградени участъци в [населено място]; оперативни разходи, такси след 2007 г., такси за издаване на лицензия.

Основните и допълнителни заключения на СТЕ, СИЕ, ССЕ съдът цени като компетентни, аргументирани и кореспондиращи с писмените доказателства, на които са базирани, и които, включително проектната документация, бяха приети без оспорване по делото.

При установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Искът е предявен срещу пасивно легитимиран ответник /чл.205 АПК, вр.чл.1, ал.2 ЗОДОВ/ - Държавна комисия за енергийно и водно регулиране, която е юридическото лице - чл.10, ал.2 ЗЕ и в качеството си на независим специализиран държавен орган е приела облагоприятстващия акт - Решение № И1 Л 223 от 26.03.2007 г., въведен като фактическо основание на предявения иск. С решение № 10013/ 23.07.2009 г., постановено по адм. дело № 3759/ 2009г. ВАС е прогласена нищожността на решение № И1 Л 223/26.03.2007 г. на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което са изменени издадените на [фирма] лицензии №Л-223-08/08.03.2007 г. и №Л-223-12/08.03.2007 г. за извършване на дейностите „разпределение на природен газ” и „обществено снабдяване с природен газ” на обособена територия „Д.”, като е добавена към територията им и територията на [община].

Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на

деликтната отговорност. Обезщетение за вреди от незаконни административни актове може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда като унищожаеми, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. За дружеството е възникнало право на иск за обезвреда, тъй като ако не бе произнесено нищожното решение, [фирма] не би предприело действия по изпълнението му, включително по проектиране и изграждане на газоразпределителна мрежа.

Фактическият състав /ФС/ на предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, предмет на делото, в кумулативна даденост включва следните елементи: първо, да е издаден облагориятстващ административен акт - решение № И1 Л 223/ 26.03.2007 г. на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което са изменени издадените на [фирма] лицензии №Л-223-08/ 08.03.2007 г. и №Л-223-12/08.03.2007 г., за извършване на дейностите „разпределение на природен газ" и „обществено снабдяване с природен газ" на обособена територия „Д.", като е добавена към територията им и територията на [община]; второ, да е прогласена нищожността на административния акт – решение № 10013/ 23.07.2009 г., постановено по адм. дело № 3759/ 2009 г. ВАС; трето - имуществени вреди във вида и размера, заявен с исковата молба и представляващи претърпяна загуба – разходи във връзка с получаването и изпълнението на лицензията 1 550 995,11 лв, намалени със сумата 462000 лв /продажна цена по договор за покупко-продажба на разпределителен газопровод от 08.03.2013 г., сключен между ищеца и [фирма] – лицензиант на същата дейност/, или 1 088 995,11 лв; четвърто - причинна връзка - вредите да са пряка и непосредствена последица от нищожния административен акт, въведен като фактическо основание на предявения иск.

Неоснователно е възражението за нередовност на исковата молба, заявено в писмено становище по чл. 149, ал. 3 ГПК, депозирано две седмици след изтичане на предоставения в с.з. на 27.05.2014 г. срок. Без да са цитирани по позиции в исковата молба, сумите по извършените от ищеца разходи в изпълнение на нищожното решение са дадени в табличен вид в нарочна справка-приложение към исковата молба /л. 10-11 от делото, том I/, включително с конкретизиран към всяка позиция размер на законната лихва, считано от датата на извършване на разхода до датата, на която в АССГ е депозирана исковата молба. Справката съдът възприема като част от петитума на исковата молба, съответно конкретизация на главния иск и акцесорния.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В разглеждания случай липсва спор, че е издаден административен акт, който е от категорията на облагоприятстващите, чиято нищожност е прогласена с влязло в сила решение на ВАС. Според ответника ищецът в лицето на управителните си органи е било наясно, че с оглед даденото съгласие по чл.

43, ал.10 ЗЕ за присъединяване на територията на [община] е действало въведеното от чл.43, ал.6 ЗЕ изискване за една обособена територия да се издава само една лицензия за снабдяване с природен газ от крайни снабдители, или, инициирайки производството за изменение на предоставените му лицензии, дружеството е поело риска при евентуална отмяна на решението на ДКЕВР за отнемане на лицензиите на [фирма] лицензиантите за територията на [община] да станат двама. Неоснователно било и твърдението, че при обжалване на акта по отнемане на лицензията комисията не разполага с правомощие за издаване на нова лицензия на трето лице по аргумент от чл. 13, ал. 7 ЗЕ.

В писмените бележки по чл. 149, ал. 3 ГПК вр. чл. 144 АПК ответникът сочи, че дружеството-ищец е било наясно, че за територията на [община] е имало издадени лицензии за разпределение на природен газ и обществено снабдяване с природен газ в полза на [фирма], които са отнети от ДКЕВР; че решението на ДКЕВР, с което е отнета лицензията, подлежи на обжалване пред ВАС; че интерес към присъединяване на [община] е имало и [фирма], което е подало пред комисията заявления на 22.12.2006 г. Твърдението е недоказано – в негова подкрепа не са посочени данни, освен това то не дисквалифицира съществуването на решение № И 1 Л 223/ 26.03.2007 г., с което ДКЕВР издава безусловна лицензия в полза на [фирма] за разпределение на природен газ и за обществено снабдяване с природен газ за територия „Д.“ чрез включване в нея и на [община]; Неоснователно е и възражението, че като търговец с опит в административните производства по издаване на лицензии [фирма] е поело риск /такъв е характерен за всяка сфера на търговския оборот, не само когато той се базира на актове на изпълнително-разпоредителната власт/ заявлението да не бъде уважено. Доведено до край, разбирането на ответника, че всеки акт на администрацията може да се окаже засегнат от порок, обуславящ нищожността му, не е в съгласие с принципите на съразмерност по чл. 6 АПК и преди всичко с тези за последователност и предвидимост по чл.13 АПК, изведени като основни положения на българското административно процесуално право. Без коментар следва да остане тезата, че щом решението е произнесено по инициатива на ищцовото дружество и е благоприятно за него, не може да се приеме, че от прогласяване на нищожността му са настъпили вреди – обратното разбиране, че само утежняващите актове са годни да обуславят вредни последици, не намира опора нито в доктрината, нито в законодателството, нито в съдебната практика.

Настъпването на вреди с имуществен характер се отрича от ответника с аргументация, че за захранването на [община] с природен газ е било необходимо да се изгради преносен газопровод, като за целта е било предвидено присъединяването да бъде извършено към съществуващия преносен газопровод за АГРС В. Т. и АГРС Г. О. – съгласно чл.141, ал.6 ЗУТ [фирма] е следвало да предприеме процедура по съгласуване на идейния проект за обекта и по издаване на разрешение за строеж на министъра на регионалното развитие и благоустройството, тъй като газопроводът минава на територията на две области – В. Т. и Г., което не е сторено и на второ място - защото изградената част от газопровода е продадена за 462 000 лв без

ищецът да положи дължимата грижа да постигне по-изгодна цена. Доводите са неоснователни – без значение за извършването на разходи от вида на претендираните е обстоятелството изпълнил ли е ищецът /респ. действащият по натоварване от [фирма]/ [фирма] търговец/ предвидените в специалното законодателство /ЗУТ и подзаконовите актове по приложението му/ процедури по съгласуване и одобряване на проекта – евентуални административни нарушения по повод на проектния или строителен процес не могат да дисквалифицират извода, че проектиране и строителство са осъществени в периода от произнасяне на ответника с решение № И1 Л 223/ 26.03.2007 г. до датата, на която е влязло в сила решението, с което е прогласена нищожността на този акт.

Според ответника не е установена и пряката причинна връзка между нищожния административен акт и поддържаните имуществени загуби, особено в частта си относно платените по сметката на ДКЕВР държавни такси. Дори да се приеме, че по отношение на изградения участък от обекта е претърпяна загуба, тя не е последица от актовете на ответника, а от проведените търговски преговори и постигнатата продажна цена. Ответникът се позовава и на възприето в неконкретизирана съдебна практика разбиране, че на обезщетение подлежат вредите, претърпени в периода между влизане в сила до отмяната на отменения административен акт – в разглеждания случай се претендират и вреди след обявяване нищожността на акта в периода 2010 г. – 2012 г. Не се намират в причинно-следствена връзка и разходите по договор за изготвяне на документи за разширяване на лицензия, заплатени на 23.03.2012 г. в размер на 51 916,66 лв. Заявено е и възражение за нищожност на договора от 12.03.2007 г., по който се претендират разходи в размер на 294 439,39 лв – чл.1, ал. 1 от договора бил неясен, не е посочена цена и не е визиран начин за определянето й, а и договорът е сключен преди да е издаден нищожният акт. То е неоснователно - уговорките за съществените елементи на договора от 12.03.2007 г., визирани по-горе за предмета и цената му, отричат тезата на ответника.

Очертаните позиции на страните по делото касаят два от елементите от фактическия състав на деликтната отговорност – характерът и размерът на вредите и причинната им връзка с действието, изпълнението на нищожния административен акт.

Основателен е доводът на ищеца, че разходите на дружеството не следва да се сведат само до изградената мрежа, която е началото на цялостната база. [фирма] /с предишна фирма [фирма]/ е титуляр на лицензия за [община] и дължи проектиране, изграждане и въвеждане в експлоатация на газоразпределителна мрежа на територията на цялата община. Независимо, че в периода на висящност на настоящето исково производство фактически завършена е само отсечка с дължина около 4 км от газопровода, разходът е комплексен – от ищеца са инвестирани средства за изработване на цялостен проект на общината, проучване, оразмеряване на цялостната мрежа и когато е започнало строителството й, изградена е въпросната отсечка /предмет на цитирания договор със [фирма] от 08.03.2013г./ от около до 4 км, когато по независещи от него причини е прогласена нищожността на решението, с което е предоставен лицензът.

Неоснователно е възражението на ответника, че в обнародваните в Търговския регистър баланси на дружеството за 2009 г. и 2010 г. няма отразени загуби в претендирания размер. Вредата по българското материално законодателство е неблагоприятен в имуществено отношение факт - намаляване на актива на едно имущество, увеличаване на пасива му или пропускане на бъдеща сигурна възможност за увеличаване на актива или намаляване на пасива. В разглеждания случай в исковата молба се твърди вреда във формата на претърпяна загуба, съизмерваща се с намаляване на актива на имуществото на ищеца. Не може да бъде поставен знак на равенство между понятието разход, дефинирано в счетоводните стандарти като намаляването на икономическата изгода през отчетния период под формата на извеждане извън предприятието или намаляване на активите, или увеличаване на пасивите, което води до намаляване на собствения капитал, отделно от това, което подлежи на разпределяне между собствениците на капитала, и преоценката, отразена в собствения капитал и загубата в имуществото в гражданскоправен смисъл. Разходите, извършени от дружеството във връзка с лицензиите, не могат да се приравнят на счетоводна загуба по смисъла на счетоводното законодателство, той като тяхна цел е да регулират финансовия резултат за нуждите на фиска.

Неоснователно е и възражението, че щом решението, с което е отнета лицензията на [фирма] се ползва с предварителна изпълняемост /както и всички останали актове на ДКЕВР – чл. 13, ал. 7 ЗЕ/, следва да се приеме, че територията на [община] е останала без лицензиант за дейностите разпределение и снабдяване с природен газ от краен снабдител. Разбирането, че предварителната изпълняемост следва да се приравни на стабилитет на акта не намира нормативна опора и в разглеждания случай е обусловило прогласяване нищожността на акта, от който произтича претенцията за обезвреда. От констатациите на ДКЕВР, че от момента на издаване на лицензията до момента на обявяване на нищожността на решението на ДКЕВР [фирма] не е изградило и въвело в експлоатация елементите на газоразпределителната мрежа по смисъла на чл. 176 ЗУТ не следва извод, че дружеството не е разходвало средства за проектиране и изграждане на газоразпределителната мрежа.

Обстоятелството, че [фирма], сега [фирма] е било конституирано като заинтересована страна по адм. дело № 3759/ 2009 г., по което е постановено решението, с което е прогласена нищожността на решение И1 Л 223/ 26.03.2007 г. и въпреки това е продължило да извършва разходи по проектирането, съгласуването на ПУП и други, свързани с проекта газификация на [населено място], е относимо към преценката на съществуването на пряка причинна обусловеност между нищожния акт и претърпените загуби от ищеца. Както сочи ответникът, по искането на [фирма] за отмяна на влязлото в сила решение по адм. дело № 10741/ 2007 г., с което е отменено решението, с което е отнет лицензът на Ц.“ АД е постановено определение № 6033/ 23.05.2008 г. на Седемчленен състав на II Колегия на ВАС, с което молбата е оставена без разглеждане.

Бе посочено във фактическата част от решението, че на 05.01.2009 г. между [фирма] /сега [фирма]/ и [фирма] е сключено споразумение към договора от

12.03.2007 г., в което е обективирано познанието, че е постановено решение на ВАС, с което е отменен актът, с който е отнета лицензията на [фирма], което поставя под заплаха съществуването на лицензията на [фирма] за територията на [община]. Именно след цитираната дата се прекъсна пряката причинна обусловеност между решение № И1 Л 223/ 26.03.2007 г. и разходите, направени от дружеството-ищец като титуляр на лицензията за територията на [община].

Въз основа на основните и допълнителни заключения на ССЕ, СИЕ и СТЕ съдът приема, че в изпълнение на цитирания акт на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране от ищеца са направени разходи в размер на 1 181 528,24 лв, законната лихва върху които, от датата на плащането на всеки от тях, до датата на исковата молба, възлиза общо на 363 471,80 лв. В непосредствена причинна обусловеност от нищожния акт се намират обаче разходите по пунктове от 1 до 27 от справката на л. 10-11 от делото, а именно понесените от ищцовото дружество в периода 25.06.2007 г. - 01.07.2008 г. Направените след „замразяването на проекта“ и с оглед бъдещо придобиване на лицензионни права на територията на [община] прекъсват причинната връзка между нищожния акт и разходите на дружеството, схванати като намаляване на неговото имущество – чл. 4 ЗОДОВ.

Общата цена на направените разходи от т. 1 до т. 27 от справката е 587 401,78 лв главница, а сборът от сумите на мораторната лихва върху всеки от разходите от датата на заплащането им до датата на исковата молба 316 380,14 лв. Сборът от главницата и лихвите е 903781,92 лв., а след приспадане на сумата, постъпила в имуществото на ищеца като продажна цена на изградения газопровод по договора от 08.03.2013 г., сключен със [фирма], е 441781,92 лв и в този размер искът е основателен. За разликата до пълния предявен размер от 1 181 528,24 лв, или за сумата 185 213,19 .лв главница и мораторна лихва същият следва да бъде отхвърлен.

Без оглед на изложеното, претендираните разходи по справката, възлизащи общо на 10 000 лв, представляват държавни такси по сметката на ДКЕВР с вносители съответно [фирма] /л. 141 до 144 от делото/ като праводател на дружеството-ищец /общо 8000 лв съответно на 14.12.2006 г., на 10.01.2007 и и на 10.04.2007 г./ и [фирма] – двете вносни бележки от 21.04.2011 г. на л.л. 125 и 126 от делото, посочени като отделни позиции в таблицата, приложена към исковата молба и към първоначалното заключение на ССЕ.

Принципно и съгласно чл.12, ал. 3 АПК за производствата по кодекса не се събират държавни такси и не се заплащат разноски, освен ако това е предвидено в него или в друг закон, както и в случаите на обжалване на административни актове по съдебен ред. За производствата пред ДКЕВР и в отклонение от принципа за достъпност по чл. 12 АПК се заплащат държавни такси – чл. 28 ЗЕ. Вредата е пряка, когато тя следва закономерно от незаконосъобразен административен акт и е непосредствена, когато противоправното поведение директно предпоставя вредата без намесата на други фактори на въздействие. Участието в процедура за издаване/ изменение на лиценз с направените за целта разходи, не може да се определи като вреди, намиращи се в пряка причинна връзка с административния акт, с който е приключила процедурата. Независимо от

това как приключва - със законосъобразно или незаконосъобразно решение на регулаторния орган, за да участва в провеждането на процедура по издаване на административния акт, ищецът/ неговият праводател следва да заплати такса за разглеждане на заявлението. Таксата е цена на административната услуга. В този смисъл, направените за участието в административната процедура разноски не са в причинна връзка с акта на регулаторния орган, а са последица от решението на управителните органи на търговското дружество. Тези съображения са самостоятелно основание за отхвърляне на иска в общ размер на 10 000 лв заплатени държавни такси по заявления за издаване/ изменение на лицензии, без оглед на приетото, че в пряка причинна обусловеност с решение № И1Л 223/ 26.03.2007 г. на ДКЕВР се намират само разходите по т. от 1 до 27 от справката към исковата молба. Най-сетне, по делото са налице данни, че от ищеца е поискано възстановяване на заплатените държавни такси, което е подлежало на разглеждане по реда на чл.129 ДОПК

При тези факти съдът обуславя крайния си извод, че имуществото на ищеца се е намалило с понесените в периода 25.06.2007 г. – 01.07.2008 г. разходи за проектиране и изграждане на газоразпределителна мрежа, поради което, макар да е настъпила вреда във формата на имуществена загуба, липсва пряка и непосредствена връзка между разходите, които дружеството е продължило да прави в периода 31.12.2010 г. – 23.03.2012 г.

При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. Следователно началният момент на забавата, съответно дължимостта на законната лихва в разглеждания случай е съответната дата, на която е направен разходът /таблица на л. 10-11 от делото/ -т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004г., ОСГК. Следователно дължимо е и мораторно обезщетение в размер на законната лихва с начална дата с начален момент съответната дата в колона 5 от таблицата на л. 10-11- от делото до датата на подаването на исковата молба-23.03.2012 г., както и законна лихва от датата предявяване на иска - 23.03.2012 г. до окончателното изплащане на дължимото.

В обобщение, искът е основателен и следва да бъде уважен в размер на 441 781,92 лв главница заедно със законната лихва от датата на извършване на всеки от разходите разхода до 23.03.2012 г., както и законната лихва върху главницата от датата на исковата молба до окончателното й изплащане. Искът е неоснователен и подлежи на отхвърляне в размер на сумата 185213,19 лв главница, законната лихва от датата на извършване на всеки разход от главницата до 23.03.2012 г. и законната лихва върху отхвърлената част от датата на исковата молба до окончателното й изплащане.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ и чл.78, ал.8 от

ГПК, вр.чл.144 от АПК, своевременно направените искания на страните за присъждане на разноски за производството следва да бъдат уважени. Делото е с определен, материален интерес и за дължимите юрисконсултско възнаграждение за защитата на ищеца и заплатено адвокатско възнаграждение за защитата на ответника, осъществена от един адвокат е приложима разпоредбата на чл.7, ал.2, т.4, вр.чл.8 от Наредба №1 № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения:
На ищеца следва да се присъди сумата 15162,37 лв юрисконсултско възнаграждение и 486,82 лв разноски по производството;
На ответника следва да се присъди сумата 4439 лв разноски съразмерно на отхвърлената част от иска.
Така мотивиран, Административен съд- София- град, I-во отделение, 15-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА, на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Държавната комисия за енергийно и водно регулиранеда заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] с предишно фирмено наименование [фирма] сумата в размер на 441 781,92 /четиристотин четиридесет и една хиляди седемстотин осемдесет и едно цяло и осемдесет и две стотни/ лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди, настъпили в следствие на нищожен административен акт – Решение № И1 Л 223/ 26.03.2007 г.на комисията, чиято нищожност е пoргласена с решение по адм. дело № 3759/2009 г. на ВАС, VII отделение, за периода от 25.06.2007 г. до 01.07.2008 г., заедно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 23.03.2012 г. до окончателното изплащане на дължимото.
ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 1088995,11 /един милион осемдесет и осем хиляди деветстотин деветдесет и пет цяло и единадесет стотни/ лева.
ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, Държавната комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 15 162,37 лв /петнадесет хиляди сто шестдесет и две цяло и тридесет и седем стотни/ лева юрисконсултско възнаграждение, както и сумата 486,82 /четиристотин осемдесет и шест цяло и осемдесет и две стотни/ лева разноски по делото.
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране сумата 4439 /четири хиляди четиристотин тридесет и девет/ лева разноски по делото.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: